

Міст душ

КУПИТИ

Завершальна частина трилогії "Кессіді Блейк"

Там, де є привиди, Кессіді Блейк слідує за ними... чи може навпаки?

Кесс може полювати на привидів. Зрештою, вона та її найкращий друг-привид Джейкоб пережили два міста з привидами під час подорожі для телевізійного шоу її батьків.

Але ніщо не може підготувати Кессіді до Нового Орлеана, міста, що пронизане старою магією, таємними товариствами та страшними спиритичними сеансами. Чи може бути щось лячніше? Так! Ворог, з яким вона ніколи не очікувала зіткнутися: посланець самої Смерті.

Чи впадеться Кесс із цим викликом чим доведеться пожертвувати, щоб перемогти?

Частина перша

Цукор і черепи

Розділ перший

А я ж можу вигадати стільки чудових способів прокинутися!

Аромат млинців влітку, перший прохолодний вітерець восени. Лінивий затишок снігової днини, коли світ сховався під ковдрою. Тоді прокидання легке й спокійне, просто повільний перехід від сну до нового дня.

А буває ще отак.

Рвучко відсмикнуті назустріч сліпучому сонцю фіранки й раптова вага величезного котиська в мене на грудях.

Зі стогоном насилу розплющую очі та бачу Морока, що витріщається на мене. Одна з чорних лаписьк зависла просто над моїм обличчям.

— Тпрусь! — бурмочу, повертаюсь, аж допоки кіт боком не гепається на простирадла. Він невдоволено зиркає на мене, стиха зітхає котячою і заривається глибше в ковдру.

— Прокинься і співай! — вигукує мама аж надто бадьорим голосом, зважаючи на те, що приїхали ми вночі напередодні й мій організм гадки не має, котра зараз го-дина. У голові глухо стугонить, не знаю, чому саме: через різку зміну часових поясів або через привидів.

Натягую на себе ковдру, здригаючись від штучного холоду готельного кондиціонера, який дзижчав цілу ніч. Мама розчахує вікно, але замість свіжого вітерця в нього суне стіна задухи. Повітря аж липке від літньої спеки. На вулиці хтось фальшиво співає, йому вторує низький звук тромбона. Хтось заходиться нестримним реготом. Хтось щось із гуркотом впускає — судячи зі звуку, порожню каструлю. Навіть о десятій ранку Новий Орлеан уже сповнений галасу.

Сідаю, напівсонна. Волосся схоже на вороняче гніздо закустраних кучерів. Роззираюсь. Овва. Коли ми дісталися сюди минулої ночі, мене вистачило хіба на те, щоби вмитися й заповзти в ліжку. Але тепер,

оговтавшись, я розумію, що наш готельний номер не назвеш пересічним. Так, далеко не всі місця, де ми зупинялися під час подорожі, були «звичайними», але готель «Кардек» — ну дуже дивне місце.

Моє ліжко стоїть у кутку на невеличкому підвищенні. Між ним і величезним ліжком із балдахіном на іншому кінці кімнати, де спали батьки, облаштована така собі зона відпочинку. Але це ще не найхімерніше. Ні, най-хімерніше те, що весь інтер'єр витриманий у густо-фіолетових і темно-синіх із золотом тонах, а ще тут скрізь шовкові й оксамитові драпування, наче в наметі ворожки. Ручки на шафах і гачки на стінах у формі рук — або зчеплених, або просто вертикально розташованих долонь.

Валізи ми вчора склали купою просто на налощеному паркеті, туди кинули й одяг — так кортіло після перельоту якнайшвидше перевдягтися та лягти. Зараз посеред усього цього безладу, між маминою косметичкою і моїм футляром із камерою, сидить Джейкоб Еліс Гейл, мій найкращий друг і особистий привид. Джейкоб з'явився в моєму житті торік, коли я впала в річку, а він урятував мені життя. Удвох ми вже встигли зіткнутися з привидами в Шотландії, з полтергейстом у Парижі, побувати на цвинтарях і в катакомбах — і це ще далеко не все.

Зараз Джейкоб сидить, схрестивши ноги і впершись ліктями в коліна. Перед ним на підлозі — розгорнута книжка коміксів.

Я бачу, як сторінки перегортаються.

Можна було б списати це на протяг, але мама вже зачинила вікно. До того ж сторінки гортаються лише в один бік — і саме з такою швидкістю, з якою зазвичай читають хлопці.

Ми обоє знаємо, що таке не має бути йому під силу.

Ще тиждень тому він і справді не міг такого утнути. А тепер...

— Ну ж бо, Кесс, — квапить мама. — Хутенько.

Зйомки заплановано лише на вечір, тому я збираюся заперечити, аж тоді втручається тато.

— У нас зустріч із нашим гідом у «Кафе дю Монд».

Пожвавлююсь. Оце вже цікаво. Усюди, куди ми приїжджали на зйомки реаліті-шоу батьків, у нас був новий гід. Людина, яка справді добре знає

місто... і його таємниці. Цікаво, яким виявиться тутешній. Віритиме він у привидів чи ні?

На іншому кінці кімнати метушаться, збираючись, батьки. Мама витирає з татової щоки залишки крему для гоління. Він допомагає мамі застебнути браслет. Зараз вони — звичайні батьки: незграбні, занудні й милі. Але сьогодні ввечері, щойно ввімкнуться камери, вони перетворяться на геть інших людей — на Привидирів, мандрівників і дослідників паранормальних явищ, на справжніх супергероїв, величніших за саме життя.

— Твоє життя й без того достатньо величне, — каже Джейкоб, не здійсмаючи очей. — Чи принаймні достатньо дивне. Ніколи не розумів, як життя може змінювати розмір...

Так, це Джейкоб Еліс Гейл, друг-привид і любитель гріти вуха.

Він скидає руки.

— Я не винен, що ти аж так голосно думаєш.

Мабуть, його здатність читати мої думки якимось пов'язана з тим, що він витягнув мене зі світу мертвих, а я затягнула його до світу живих, і ми просто зчепилися одне з одним. Приклеїлися одне до одного, наче волосся та жуйка.

Джейкоб супиться.

— Це я — жуйка?

Закочую очі. Взагалі-то я теж мала б читати його думки.

— Можливо, я просто надто тихо думаю, — каже він.

А можливо, у тебе просто в довбешці геть порожньо, — подумки відповідаю я, показуючи язика.

Він розлючено глипає на мене.

Я пирхаю.

Батьки озираються до мене.

— Перепрошую, — знизую плечима. — Це просто Джейкоб.

Мама всміхається, а тато лише зводить брову. Мама вірить у привидів, хоча я не зовсім упевнена, у що саме вона вірить у цьому конкретному випадку: в Джейкоба-привида чи в Джейкоба-уявного-друга-і-зручне-пояснення-того-що-донька-постійно-встрягає-в-якусь-халепу.

Тато в привидів, достеменно, не вірить, а ще він вважає, що я вже занадто доросла для уявних друзів. І я з цим згодна. Але Джейкоб не уявний — він просто невидимий, і не моя провина, що батьки його не бачать.

Поки що.

Ці останні два слова я думаю якомога тихіше, але Джейкоб усе одно чує. Здається, страху мого він не помітив, бо зводиться й усміхається.

— Знаєш, — каже він, дмухнувши на шибку, — можливо, я міг би...

Він наближає вказівний палець до стуманілого скла і, зосереджено насупившись, виводить на ньому літеру Д. На мій подив — і жах! — літера й справді з'являється на шибі.

Я схоплююся з ліжка і стираю її до того, як побачать батьки.

— Кайфоломка, — бурчить він, але мені аж ніяк не потрібно, щоб мама й тато збагнули, що Джейкоб справжній, або дізналися, що я мало не загинула, чи довідалися, що майже весь вільний час я полюю на привидів. Сумніваюся, що вони будуть у захваті.

— Сиди тихо, — наказую, прослизнувши до ванної кімнати, щоб перевдягнутися.

Я збираю волосся в незугарний хвіст і намагаюсь не думати про те, що мій найкращий друг, безперечно, стає дедалі сильнішим. Я витягаю ланцюжок з-за комірця футболки і роздивляюся дзеркальце, що погойдується на ньому. Дзеркальце, здатне показати правду. Дзеркальце, яке нагадує привидам, що вони мертві. Дзеркальце, яке змушує їх знерухоміти, щоб я могла висмикнути нитку буття й відрядити їх.

На мене розгублено витріщається моє відображення, а я тим часом намагаюсь не думати про Запону, про причину, через яку привиди мають залишитися потойбіч.

Я намагаюсь не думати, що буде з привидами, які стануть реальними такою мірою, щоб фізично впливати на наш світ. Я намагаюсь не думати про мою подругу Лару Чоудері, яка сказала, що мій обов'язок — відрядити Джейкоба, перш ніж він стане занадто небезпечним, перш ніж... Перш ніж... Я намагаюсь не думати про жасні сни, де Джейкобові очі палають червоним, і все навколо нього розлітається на друзки, де він не пам'ятає ані

хто я, ані навіть хто він сам, і мені доводиться обирати: рятувати найкращого друга чи цілий світ.

Я намагаюсь не думати ні про що із цього.

Натомість перевдягаюсь. Коли повертаюся з ванної, Джейкоб лежить на підлозі перед Мороком, схоже, захопившись грою в дивоглядки. Я нагадую собі, що Джейкоб — це Джейкоб. Він не звичайний привид. Він — мій найкращий друг. Джейкоб скидає на мене очі, і я розумію, що він, авжеж, чує мої думки, тому зосереджуюсь на Мороці.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ